

Het geheim van de vlogger

WIEKE
VAN OORDT

LEOPOLD

Het geheim van de vlogger

WIEKE VAN OORDT

Tekeningen ivan en ilia

Leopold / Amsterdam

Zesde druk 2023

© 2018 tekst: Wieke van Oordt / www.wiekevanoordt.nl

Omslagillustratie: Saskia Halfmouw

Illustraties binnenwerk: ivan en ilia

Vormgeving omslag: Buro Blikgoed

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 8092 7 / NUR 282

Dit boek is gedrukt op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo blijven waardevolle bossen behouden.

www.kinderboeken.nl

Telefoon

Waarom mag hij nou toch geen telefoon meenemen naar school! Zo flauw.

Tibo heeft sinds een paar maanden een eigen telefoon. De eerste keer dat hij hem meenam, brandde het ding in zijn zak. Op de gang had hij 'm eruit gehaald en binnen drie tellen stond de halve klas om hem heen. De meester was er ook op afgekomen.

'Je bent nog veel te jong voor een telefoon,' had hij gezegd. 'Wie moet je bellen dan?'

Bellen? Dit is nou weer echt zoiets voor oude mensen.

Niemand belt met zo'n ding. Tenminste, niet als je onder de tachtig bent of zo.

'Ooit van YouTube en Insta gehoord?' had Tibo willen vragen. Maar de meester had het weggekapt, zoals wel vaker. Dan klapt hij twee keer in zijn handen en zegt dingen als 'we moeten verder met rekenen' of 'pak allemaal je dicteeschrift'. En dan is het gesprek opeens afgelopen.

Moet Tibo eens proberen. Dat hij in zijn handen klapt en tegen zijn ouders zegt 'we moeten gaan koken' of 'pak allemaal je krant' als ze weer eens zeuren dat hij zijn kamer moet opruimen.

De telefoon is een oudje van zijn moeder.

'Ik krijg een nieuwe iPhone van mijn werk,' had zijn moeder gezegd. 'Wat zal...'

'MAG IK 'M?'

Tibo was de lucht in gesprongen. Zijn bord en boterham met hagel-slag trouwens ook. Hele keuken onder de hagels. Onder de slagjes. Hoe die dingen ook heten.

Niemand in zijn klas had een telefoon. Hij zou de eerste zijn.

Zijn ouders glimlachten naar elkaar en ze gingen toen van die suffice, zogenaamd geheime gebarentaal doen. Dat doen ze als ze iets willen bespreken terwijl hij erbij is.

Dat gaat ongeveer zo: Tibo vraagt bijvoorbeeld of hij een ijsje mag. Dan gaat zijn moeder met haar wenkbrauwen wiebelen naar zijn vader. En die gaat dan raar kuchen en knikken. En daarna zegt een van hen 'ja hoor, dat is goed'.

Alsof hij niet kan zien dat ze staan te overleggen. Hij staat er toch gewoon tussen.

Echt. Zijn ouders kunnen zo het toneel op.

Ze doen het trouwens alleen als ze ja gaan zeggen op iets. Als hij iets niet mag, dan zegt zijn moeder of vader het meteen. 'Nee, ben je gek. Een ijsje? We gaan zo eten.'

'Maar wat wil je ermee doen dan?' had zijn vader gezegd. 'Want je krijgt geen abonnement of zo. Je kunt er alleen noodnummers mee bellen. Eén, één twee en zo. O, dat vind ik eigenlijk wel een veilig idee.'

'Ermee doen? Foto's en filmpjes maken,' had Tibo gezegd. 'Ik word vlogger.'

'Je wordt wat?'

Laat het maar aan zijn vader over om niet te weten wat dat is.

‘Páhap. Vlógger. Yóútuber. Dat je filmpjes op YouTube zet en daar dan heel rijk mee wordt.’

Zijn vader had op zijn ellebogen geleund en met een glimlach gevraagd: ‘En hoe word je daar dan rijk mee?’

Ja, ehm, dat is dus wel even een ding. Dat weet Tibo niet precies.

Hij veegde wat hageltjes terug op zijn bord.

‘Gewoon. Met reclame.’

En toen, daar en op dat moment, aan de eettafel, met honderden hageltjes overal, was dus de opname gestart. Die in zijn hoofd. Tibo Take 1: hij zag zichzelf al. Tibo de vlogger.

‘Tibo,’ had zijn moeder gezegd, ‘je mag mijn oude telefoon hebben, maar een vlogger worden? Vergeet het. Die zitten hele dagen vastgeplakt aan hun scherm. Jij mag maar een halfuur per dag op de laptop, dat weet je.’

Alsof hij dat kon vergeten. Nou, dan zou hij het toch gewoon stiekem doen?

Tibo was na het eten naar boven gerend en had zijn volle halfuur gebruikt om naar filmpjes op YouTube te kijken.

Er waren ook kinderen van tien en elf die een YouTube-kanaal hadden. Over gamen. Of over grapjes die ze uit haalden met hun broertje. Of over dat ze gingen voetballen.

Tienduizend kijkers, honderdduizend kijkers, een miljoen kijkers...

Binnen een halfuur wist hij hoe het moest. Hoe hij het ging doen.